

JEDNA

„Když jsem byl kluk, měl jsem strašně rád rybíz,“ prohlásil Kjell Bjarne. „Teď ho nesnáším.“

Řekl to tak, abych pochopil, že mezitím se něco stalo. To „meztím“ znamenalo půlku jeho života. Někde cestou ztratil k těm nakyslým červeným bobulím náklonnost.

Osobně proti rybízu nic nemám. Mám ho rád. Mně čas zase vzal schopnost cítit se dobře. Už si nemyslím, jako když jsem byl kluk, že život je fajn. Ale nahlas jsem to neřekl. Takové prohlášení by ho jenom zmátlo. Kromě toho je zvláštní, že když člověk něco řekne nahlas, jako by to byla pravda dvojnásob. V tomhle případě mi bohatě stačí polovička.

Ostatně jsem si neměl nač stěžovat. Opravdu ne. Pravda bude nejspíš taková, že jsem rozmazlený mladý muž. Jako tolik jiných mladých mužů v téhle zemi. Přitom bych se nemusel ani vydávat někam k černochoům do Afriky, abych našel chlapy, co jsou na tom mnohem hůř než my. Stačí se mrknout

na černochoy v Oslu a člověk hned pozná, zač je toho loket. Pokud jsem to dobře pochopil, zacházejí s nimi jako s negry. Dokonce i policie, možná dokonce hlavně policie. Pojd' sem, Sambo, volají na ně, ať se mrknem na ten tvůj falešnej pas. Aspoň tak se o tom pořád píše v novinách.

Kjell Bjarne stál u okna a díval se na ulici. Říkal jsem si, co asi vidí, když tak zničehonic řekl, že nesnáší rybíz. Ale ani mě nenapadlo se ho zeptat. Nejspíš stejně neviděl nic, co by logicky vysvětlovalo, že ho asociace dovedly k rybízu. Ani třeba červeného volkswagena brouka. Zkrátka jen řekl něco, co ho napadlo, bez záměru a smyslu. Byl prostě takový. Když jsem ho viděl poprvé, zeptal se mě, jestli mám ponětí o kravách. To samozřejmě nemám. A když jsem se ho za nějakou dobu zeptal, proč mi tehdy položil zrovna tu otázku, odpověděl mi, že nemá ponětí. Že to prostě neví. Dlouho trvalo, než jsem se k němu dostal blíž. A ještě delší dobu trvalo, než jsem já měl odvahu pustit si ho blíž k sobě.

Teď už jsme si smísili krev. Sice nedobrovolně, ale přece jen. Stali se z nás pokrevní bratři.

„Sedni si,“ řekl jsem. „Nestůj pořád u toho okna!“

Sám jsem dobře věděl, jak snadno člověk uvízne ve stojaté vodě mrtvého ramene, když se rozhodne sledovat skutečnost výhradně z okna bytu. Ještě než si to plně uvědomí, už vlastně stojí mimo ni. Teď spolu děláme na společném projektu. Všemi způsoby se snažíme znovu zapojit do běžného života. Stát se takříkajíc součástí všedního dne. Jenže nástrahy číhají všude, stejně jako miny na frontě u Verdunu.

„Sedni si!“ opakoval jsem.

Poslechl mě. Sedl si na úplný konec gauče a pozoroval ty své obrovské ruce. Měl jsem podezření, že ví, co přijde.

„Víš dobře, jaký je dnes den,“ řekl jsem nemilosrdně.

„Čtvrtek.“

„Je čtvrtek patnáctého. To znamená, že přijde Frank.“

Zařatými pěstmi si začal třít spánky. To u něj znamenalo nejistotu a pocit viny.

„Promiň,“ řekl jsem. „Ale budu mu to muset říct. Protože jestli nepřestaneš s těmi svými idiotskými telefonáty na erotickou linku, přijdeme o telefon. Nebudeme na něj prostě a jednoduše mít.“

Spustil pěsti podél těla a díval se na ně. „Já nevolal živé duši.“

„Ne, duši rozhodně ne,“ řekl jsem. „Tys totiž volal magneto-fonové pásce, na které ženský hlas vykládá, jak touží po tvém těle. Že si představuje, co všechno s ní děláš. Dneska v noci jsem tě slyšel! Slyšel jsem, žes byl vzhůru a bral sis telefon.“

Těžce vzdychl. „Neříkej to Frankovi, prosím tě.“

Ten jeho psí pohled se nedal vydržet. Připomínal mi kokr-španěla, kterému odepřeli po čtrnáctidenním půstu nej-lepší kousek masa. Teď jsme si ale nemohli dovolit, abych byl povolný a měkký. Musel jsem projít intenzivním nácvikem telefonování, ve kterém jsem se s tímhle praktickým zaříze-ním skamarádil, a teď bych si ho chtěl za každou cenu udržet. Stal jsem se velkým přítelem telefonu. Nechtěl jsem se smířit s tím, že Kjell Bjarne všechno zničí. Poslední účet za telefonní hovory byl astronomický. Čtrnáct dní jsme pak žili o suchém chlebu a o polívkách ze sáčku. Frank řekl, že dobře nám tak.

Že je to skvělý způsob, jak se poučit. Prostě si musíte vybrat, řekl nám Frank. Poslouchat oplzlý řeči do telefonu, nebo se pořádně najíst. S tou podporou, jakou berete, se můžete mít docela královsky. Celé to záleží na tom, jak budete hospodařit s penězi.

A v tom měl pravdu. Bylo to na naší odpovědnosti. To jsem pochopil už v léčebně v Brønesu, kde jsme se já a Kjell Bjarne seznámili.

Takže jinými slovy je to moje odpovědnost. V téhle komuně o dvou lidech jsem měl na starosti hospodaření já. Jakmile měl totiž Kjell Bjarne v ruce peníze, začal je rozhazovat. Zato byl dobrý kuchař. V kuchyni byl nedostižný. Já vedl účetnictví a Kjell Bjarne vařil a pekl. To bylo v pořádku. Když byl Frank v žertovné náladě, říkal nám „mí dva činorodí staří mládenci“.

Kjell Bjarne mě znovu prosil, abych to Frankovi neříkal.

To jsem mu nemohl slíbit. Role udavače je mi sice nekoenečně cizí, ale viděl jsem to tak, že v téhle situaci nejde o udavačství. Jde o domluvu a dodržení jasných pravidel. A domluva zněla, že o neobvyklých věcech a nedorozuměních hned Frankovi řekneme, aby se vzduch pročistil a život šel dál ve své normální všednodennosti. A k všednímu dni patří telefon. Tak to prostě je.

Zvyknout si na telefon byl tvrdý oříšek. Po všechna ta léta s matkou jsme žili v jakési chvějivé samotě ve dvou a ona měla hlavní slovo ve věcech venkovního světa, tedy i v případech, kdy někdo na ten vynález starého pana Bella zavolal. Pro mě osobně je těžké vést smysluplný dialog, když partnera

nevidím. Byl jsem pokaždé nesoustředěný, protože jsem si během hovoru představoval, jak asi příslušná osoba, se kterou mluvím, vypadá, a co se děje v místnosti, ve které se zdržuje. Když to byl někdo známý, hledal jsem ve vzpomínkách, abych si co nejpřesněji rekonstruoval každý tah v jeho tváři. Pokud jsem ale druhého účastníka neznal, domluva často skončila v troskách, protože fantazie se mi utrhla ze řetězu. Prostě jsem nedokázal komunikovat s pouhým hlasem. Abych chápal, co kdo říká, musel jsem před sebou vidět osobu z masa a kostí. Jednou jsem byl doma sám, zavolala úplně neznámá žena ze sociálky a já to musel vzdát a telefon položit. Naprostý debakl, který neprošel bez následků. Ale já se nedokázal sám se sebou dohodnout, co má na sobě a jaký účes nosí. Část mozku si vykreslila obraz mladé atraktivní ženy s černým mikádem. Mladá kočka po skončení sociální školy. Rovný nos a plné rudé rty. Náročná a povolná zároveň. Ale přes tento obraz položilo mé vědomí ještě jednu představu. V ní jsem viděl zachmuřenou starou tvář. Zlé oči, kterými propichovala něco, co jsem já neměl možnost vidět, ale co shledávala nevhodným, ba nemožným. Například napodobeninu sošky ze starého Řecka na svém psacím stole. Jak jsem říkal, položil jsem telefon a pro jistotu vytáhl i šňůru ze zásuvky. Když matka přišla domů, dostal jsem vyhubováno, a od té doby jsem si pokaždé, když zazvonil telefon, zacpal uši.

Ale s Frankovou pomocí bylo všechno mnohem lepší. Donutil mě, abych se uvolnil. S jeho pomocí jsem si s telefonem hrál. Nejdřív jsme koupili deset metrů dlouhou šňůru, abych se mohl s přístrojem volně pohybovat po bytě. Abych

ho mohl nosit z místnosti do místnosti s sebou. Doma u matky měl telefon neměnné pevné místo. Stál na nízkém stolku vedle televize. Šňůra byla právě tak dlouhá, aby dosáhla k zásuvce ve zdi. Ani matku, ani mě nikdy nenapadlo napodobovat kulturu telefonování, jíž jsme byli v televizi svědky v amerických filmech, kde hrdinové neklidně přecházeli po bytě a ležérně mluvili do sluchátka. Anebo jen tak leželi na posteli a pohupovali nohama, usrkávali bourbon a nenuceně konverzovali s milenkou v Illinois. Matka, která zažila telefon jako nový vynález, k němu neztratila respekt až do smrti. Jakmile zazvonil, všechno ostatní šlo stranou. Letěla k němu, jako by se bála, že zmešká něco životně důležitého. A když mluvila, až do konce hovoru stála v pozoru. Nikdy jsem ji neviděl při telefonování sedět, dokonce si myslím, že něco takového by považovala za projev neúcty vůči Bellovi, anebo vůči osobě na druhém konci drátu. Když instalovali telefon sem do nového bytu, Kjell Bjarne tu ještě nebydlel. Připadalo mi naprosto přirozené držet se starého zvyku a umístit telefon s krátkou šňůrou vedle televize. A Kjell Bjarne to pak akceptoval, jako většínou všechno. Nevzpomínám si, že bychom to někdy probírali.

Pro začátek mi Frank uložil, abych trénoval nanečisto. Abych jenom předstíral, že s někým mluvím, a tahal za sebou tu dlouhou šňůru z místnosti do místnosti. Z pokoje do kuchyně. Z kuchyně do ložnice. Samozřejmě jsem si připadal jako idiot, přestože jsem si dával dobrý pozor, abych ten trénink prováděl, jen když je Kjell Bjarne mimo domov. Sice o mém problému věděl, ale chápal, jak se má zachovat. Mně se pochopitelně tak nějak nezdálo vhodné, aby poslouchal mé vykonstruované

rozhovory, které vedu se svou zemřelou matkou anebo s otcem, jehož jsem ztratil, ještě než jsem se narodil. Nemluvě o nadávkách různým politikům či o něžnostech šeptaných neexistujícím ženám. Chodil jsem po bytě a byl jsem milý nebo našťvaný, podle nálady. Postupně se mi to docela zalíbilo. Druhá fáze spočívala v tom, že mi Frank zavolal v domluvenou dobu. Nejdřív jsem byl strnulý a napjatý a nebyl jsem vůbec schopen mluvit. Ale po čase jsem si všiml, že se mi čelisti uvolňují a pomalu ze sebe soukám slova. Velká pomoc pro mě byla, když jsme jednou šli k Frankovi domů a já si všiml, že má telefon umístěný na psacím stole. Když zavolal příště, v hlavě už mi nenastal takový vířivý chaos jako předtím. Teď jsem si mohl alespoň představit, jak sedí na modré kancelářské židli u psacího stolu a během našeho hovoru se dívá oknem do zahrady, kde stojí řady jabloní. Přesto si Frank myslel, že bych tomu neměl přikládat tak přehnanou důležitost. Radši bych se měl pokusit během hovoru svou rozbujelou fantazii brzdit a cvičit soustředění na předmět rozhovoru. Poslouchat, co mi kdo říká. Proto mi po čase volal v nejrůznější denní dobu i z budek ve městě. Moje fobie z telefonování pomalu mizela a teď jsem se nacházel ve stadiu, kdy mi můj vlastní hlas zněl ve sluchátku pozoruhodně pevně. Představoval jsem se plným jménem. Řekl jsem, co bylo třeba, anebo jsem pozorně poslouchal, co mi někdo říkal na druhé straně. Představa, že ukončím hovor v polovině a sluchátko zahodím, mi náhle připadala vzdálená a nakonec i trapná.

Na erotickou linku jsme nejdřív volali oba. To připouštím. Za dobu, kdy jsme Kjell Bjarne a já pobývali v Brøynesu, prošla tato specializovaná telefonní služba bouřlivým vývojem

a my, když jsme měli najednou k dispozici vlastní přístroj a nikdo nás nemohl nachytat, jsme podlehlí pokušení. Ukázalo se, že existuje nabídka dvou typů služeb. Jedna, kdy konzervujete s živou ženou, a druhá, levnější, kdy je monolog ženského hlasu nahraný na pásce. První varianta nepřicházela ze zřejmých důvodů v úvahu. Několikrát jsme to zkusili s Kjellem Bjarnem jako mluvčím, ale skončilo to jen pokašláváním a koktáním. Ani on zkrátka nevěděl, co si v takové situaci počít. Ale s nahranými páskami jsme si nějakou dobu dost užívali. Mé poměrně dobře vyvinuté fantazii nebylo zatěžko si představit onu Patricii na gauči, jak se sténáním aplikuje banány a jiné náhodné předměty. A jak se tyhle dívky vyjadřovaly! Když jsme poslouchali s hlavami u sebe a se sluchátkem mezi sebou, mnohdy jsme se museli červenat. Jedna z nich dokonce použila telefon jako masážní přístroj, rozpoznali jsme škrábavý zvuk plastu o kučeravé chloupky na pohlaví a slyšeli jsme ji křičet hlasem plným potlačovaných vzlyků. Kjella Bjarna i mě úplně paralyzovalo vzrušení.

Ale jak jsem už řekl, jednoho dne přišel účet. Teprve pak mi se vši naléhavostí došlo, a tím pádem nám oběma, jaké špíny, která znevažuje a pokořuje ženy, jsme se dopustili. Tři tisíce korun je hodně peněz pro dva mužské na podpoře, kteří spolu šetří na videopřehrávač. Vypočítal jsem, že jsme se spořením o půl roku pozadu, a právě na základě toho vysvětlení pochopil Kjell Bjarne vážnost situace. To jsem si alespoň myslel. Až doteď.

„Jestli to řekneš Frankovi, tak si můžeš udělat večeři sám,“ vyhrožoval Kjell Bjarne. „Já se odstěhuju jinam.“

„Jestli s tím pitomým telefonováním nepřestaneš, stejně nebudeme na žádnou večerku mít!“ opáčil jsem. „A kampak se asi chceš odstěhovat s kontem, kde jsou minus dva tisíce, co? Nejspíš skončíš v noclehárně Armády spásy. Pokud nebudeš pít. Provozoval jsi to telefonování za mými zády dlouho?“

„Ne. A začlo to proto, že jsem v noci nemohl usnout. Byl jsem úplně na dně, protože mě napadala spousta pitomejch myšlenek.“

„To bylo jenom jednou? Odpověz popravdě, protože stejně se na to přijde, až dostaneme účet.“

„Jenom tehdy a pak ještě jednou.“

„Tak dobře,“ řekl jsem velkodušně. „Nic neřeknu. Ale musíš mi slíbit, že o těch pitomých myšlenkách, jak říkáš, Frankovi povíš.“

„A proč?“ Díval se na mě úkosem, ale všiml jsem si, jak se mu ulevilo.

„Když dostaneš strach, musíš dělat něco jiného než poslouchat ty drazé zaplacené prasečinky,“ řekl jsem.

„Já jsem neměl strach. Měl jsem vztek. Na matku.“

„To je totéž. Telefonní impulsy stojí úplně stejně, ať se bojíš, nebo máš vztek. Zavolej radši na církevní tísňovou linku. Ta je myslím zadarmo.“

„Jenže to není ono.“

„Kdo ví,“ opáčil jsem. „Od doby, co jsme byli u konfirmace, se v církvi ledacos změnilo. Jestli se dá věřit novinám, tak se může klidně stát, že na té lince natrefíš na nějakou lesbickou pastorku. A když jí budeš vyprávět o své zlé matce, není vyloučené, že od ní nějaké zasténání uslyšíš.“

Zase jsme byli pokrevní bratři. Smáli jsme se, jak se takoví bratři smějí. Nahlas a upřímně.

Kjell Bjarne odešel do kuchyně udělat večeři. Slyšel jsem ho, jak haraší s konzervami a mumlá si něco o lesbických pastorkách.

„Lančmít, nebo párky z plechovky?“

„Lančmít i párky,“ volal jsem na něj. Z neznámého důvodu jsem se dostal do uvolněné nálady a mával jsem kolem sebe novinami.

Frank se objeví v sedm hodin jako obvykle. Na minutu přesně v sedm, jak říká. Když otevírá dole na dvoře vchodové dveře, stojíme s Kjellem Bjarnem ve druhém patře u kuchyňského okna. Zvedneme ruce na pozdrav a Frank nám stejným způsobem odpovídá. Když se zdravíme, proběhne mnou proud tepla a vím, že Kjell Bjarne prožívá totéž. Pocit přátelství.

Vždycky to tak nebylo. Zpočátku jsme Franka nenáviděli. Celé večery jsme seděli a fantazírovali o tom, jak bychom ho nejradši umučili. Představovali jsme si, jak visí v zimě za železné náramky nad horskými úseky železnice do Bergenu. Nebo jak úpí ve vaně napuštěné kyselinou. Jak stojí sám proti smečce rozzuřených pitbulů.

Samozřejmě pouhá fantazie a slova. Rozhodně není ani můj styl, ani styl Kjella Bjarna ubližovat někomu jinému než sami sobě.

Ale Frank se mi pořád pletl do života. Míchal se do všeho, co jsem řekl a udělal. To se nedalo vydržet! Nic nebylo dost dobré, a když jsem se výjimečně vzchopil a chtěl mu vyprávět

historku z léčebny, jak si David kupoval pivo, docela klidně mi řekl, ať sklapnu. Byly to zlé doby a já nesčetněkrát toužil vrátit se zpátky do naší rekreační léčebny, kde o všem rozhodovala hodná vrchní sestra Gunn. Napsal jsem jí, že jsem se ocitl v místě, které připomíná peklo, ale ona mi odpověděla, že nemám přehánět, ale naopak se snažit v sobě vykřesat dobrou vůli. Prý se ke mně brzy připojí můj dobrý přítel Kjell Bjarne. Na konec dopisu napsala pozdrav.

Přeháněl jsem snad? Mám snad projevít dobrou vůli, když Frank plive na mé ideály a pošlapává mé estetické zásady? Budu v tomhle bytě bydlet já, anebo on? Jakou barvou se rozhodl vymalovat stěny svého domu, je jeho věc – ale pak je ve vši slušnosti jen moje věc, jak bude vypadat můj domov. V tomhle bytě chci mít pomerančově oranžové stěny a basta fidli. Koupil jsem barvu na vymalování celého bytu. Ještě jsem neotevřel ani první plechovku, když se neohlášeně objevil Frank a celé mi to zatrhł. Bílá, řekl – a barvy před mýma očima v obchodě vyměnil. Musel jsem dokonce jít s ním, plechovky nést a stát vedle něho, když si s prodáváčem, ostatně dosti odpudivým chlapíkem, dělali legraci z mého výběru barvy. Copak nehodlám přijmout lekci z demokratického myšlení? Smál se mi přímo do tváře a prohlásil, že tahle barva vyšla z módy už před několika lety. Tady rozhoduje on. Ostatně byt stejně není můj, ale magistrátu města Oslo, takže do toho má právo tak trochu mluvit.

Takové věci mě mrzely. Líbilo se mi myslet na byt jako na můj. Na náš. Na byt, který je můj a Kjella Bjarna. Můj přítel mi tehdy napsal z Brøynesu a ptal se, jak pokračuji s úpravami.